

MARK BOODE

VOGEL KINDEREN

MARK BOODE
VOGEL
KINDEREN

Voor Jóia, Joep, Caya, Laszlo, Zenna

INHOUD

Eerste druk, 2019
ISBN 978 90 824 1891 0
NUR 284,285

© 2019 Mark Boode

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ontheffing: Onderwijsinstellingen zonder winstoogmerk zijn vrij om korte, niet aaneengesloten delen uit dit boek te vermenigvuldigen voor intern gebruik tijdens lesgebonden activiteiten.

Omslagontwerp: Caren Limpens
Foto Mark Boode: Allart Blaauboer
Vormgeving binnenwerk: Studio Geert Gratama
Plattegrond Amalur: Annemoon van Steen
Overige illustraties: Shutterstock
Redactie: Dominique Riaskoff, Marije van der Schaaf
Drukwerk: Wilco, Amersfoort
Uitgeverij: Mark Boode Publicaties i.s.m. De Vrije Uitgevers

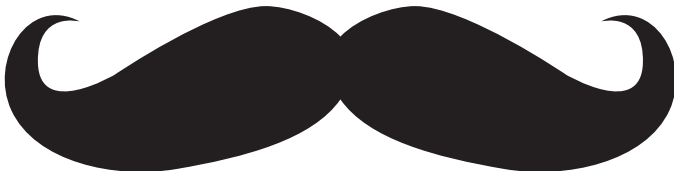
Het papier van dit boek draagt het keurmerk van de Forest Stewardship Council. Het hout dat nodig is voor de productie, komt deels uit bossen die worden beheerd volgens de regels van FSC, van het andere deel is vastgesteld dat hiervoor geen houtkap in kwetsbare bossen heeft plaatsgevonden.

Dit boek is ook leverbaar als e-book.
ISBN 978 90 824 1892 7

www.vogelkinderen.nl
www.markboode.nl

	WAT ER IN DE TOEKOMST GEBEURDE	10
1	WAT ZIJ NIET MAG WETEN	15
2	ALS PAPA HIER ZOU ZIJN	24
3	SPEELTJES	34
4	ZEG NOOIT ALTIJD OF NOOIT	46
5	WIJ ZIJN HET	59
6	KUIFMANS	75
7	VERRADERS	93
8	ALLES MOET ANDERS	111
9	WOLKENTAK	123
10	SNIPPERS	139
11	NOOIT MEER TERUG	159
12	PIJN IS WAT IK VERDIEN	173
13	EEN VERTICALE VLAKTE	183
14	DE HEILIGE BRONNEN	188
15	MOORDENAAR	200
16	MOEDIG OF ROEKELOOS	216
17	IK LAAT JE NOOIT MEER LOS	228
	THE ONLY PLANET, REISGIDS AMALUR	255
	INSPIRATIEBRONNEN	271

*Het verschil in geest tussen mensen en dieren,
is er een van graad, niet van aard.*

CHARLES DARWIN

1 WAT ZIJ NIET MAG WETEN

• DAYO •

Weet je hoe ontzettend irritant het is als iedereen om je heen het naar z'n zin heeft?

Of doet alsof. Of zegt dat. Of vindt dat het moet.

Zelfs mijn beste vrienden. Van wie ik weet dat ze een hekel hebben aan school en dat ze thuis ruziemaken en verliefd zijn op vogelmeisjes die – als het er echt op aankomt – helemaal niets van ons moeten hebben. En toch moet ik de hele tijd...

Nee.

Ik moet niks. Maar het gebeurt. Zelfs al wil ik het niet.

Zelfs al wil ik het niet, toch denk ik de hele tijd aan...

Stop.

Maar hoe meer ik niet aan haar probeer te denken, hoe meer ik aan haar denk.

Ik slinger een steen laag over het water. Hij stuitert zes keer. Eigenlijk mag dat niet. In het voorjaar zwemmen er grote scholten jonge aal voor de kust en alles wat ze kan afschrikken om de rivier op te zwemmen is verboden. Maar één steen kan geen kwaad. Denk ik. Een steentjuh eigenlijk. Eén steentje tegelijk.

Ik zoek ze zorgvuldig uit. Plat, dun en niet te scherp.

Hoe preciezer ik gooi, hoe minder ik aan haar denk. En ook weer niet. Want ik gooi die stenen om haar. Om niet aan haar te hoeven denken.

Stop.

Ik ben Dayo. Of had ik dat al gedacht? Niet dat het ertoe doet.

Wie ik ben. Wat ik doe. Wat ik vind. Ik ben een gewone jongen. Wat betekent dat ik geen vleugels heb. Ik ben gewoon, zoals jullie. En gek genoeg hebben jullie de vogelkinderen gemaakt, ook al weet je dat nu nog niet. Aqila...

Stop!

Zie je wel, het is gewoon niet mogelijk om niet aan iets of iemand te denken. Want elke keer als je denkt dat je er niet aan moet denken...

Iedereen weet het. Van mij en Aqila. Eigenlijk is het onmogelijk om zoiets verborgen te houden. Want alle levende wezens zijn te lezen. Als je jezelf tenminste even uit kunt zetten. Wat ik niet heel goed kan. Omdat het altijd druk druk druk en vol vol is in mijn hoofd. Maar als je alles wat je denkt en voelt en vindt heel even opzij kunt zetten om de ander te zien zoals hij of zij is, dan kan het.

We leren het op school. Elke ochtend beginnen we met een halfuur stilte en ontspanning. Dan vouwen we onze armen en benen naar plekken waar normaal helemaal geen benen of armen horen te zitten en er staat muziek op om aan te geven in welk ritme we moeten ademen.

Langzaam in.

Langzaam uit.

Al is het vrij lastig om rustig te ademen als je je voeten naast je oren hebt gevouwen.

Na een kwartier doen we ook onze ogen dicht. Dat is fijn, want Aqila zit links voor me en het is onmogelijk om niets te denken als ik elke seconde probeer om niet naar haar te kijken. En het is nog onmogelijker om niets te voelen als haar lange bruine haren op en neer golven en ik diep erin wil duiken om ze te ruiken en te voelen en... Wat ik dus aan niemand vertel omdat ik het hele rare gedachten vind.

Maar als het lukt om heel even niets te denken, niets te voelen en niets te vinden en ik kijk een ander aan (niet met mijn ogen,

maar met mijn borst en mijn buik en alles waar ik verder gevoel in heb), dan wéét ik gewoon – ergens heel diep vanbinnen – hoe de ander zich voelt. En vogelmeisjes en vogeljongens kunnen dat nog veel beter dan gewone mensen. Daarom werk ik hard. Heel hard.

Ik wil net zo goed zijn als Aqila.

Stop.

Aqila is een vogelmeisje.

En een vogelmeisje wordt niet gek op een gewone jongen.

Nooit niet.

Om te veel om op te noemen zoveel redenen.

Zelfs al weet je – diep vanbinnen – dat ze wel gek op je is.

Daarom kan ik maar beter niet aan haar denken.

Gisteren heb ik mezelf verboden om aan haar te denken.

Maar wat moet je als je het dan toch doet?

Wat moet je doen als wat je doet verboden is? Gewoon omdat je het niet kunt laten?

Dieren kun je ook lezen. Eigenlijk zijn dieren makkelijker.

Omdat ze meestal maar één gevoel tegelijk hebben. Een schaap voelt gewoon alleen of honger of blij. Een mens voelt niet alleen: alleen. Die voelt ook boos en ik schaam me en waarom ik en ben ik soms niet leuk genoeg en kijk me niet zo aan en dat allemaal tegelijk en schreeuwerig en door elkaar.

Daarom oefen ik met dieren. Met honden en schapen en ruggen. En in de lessen op school met paarden. Natuurlijk kun je aan een dier achteraf nooit vragen of het klopt wat er in je buik of borst naar boven borrelt. Maar je weet gewoon of je het weet. Het is zoals je ook aan iemand kunt zien of-ie moe is of uitgerust en jong of oud. Ik kan me er niets bij voorstellen om al die schaamte en onzekerheid en liefdesdingesen níét te weten. Dan zou het zijn alsof ik de enige ben met een draaikolk in z'n buik en een kermis in z'n kop. En hoe kun je nou goed